- *Φρανκενστάιν Ridiculous* στο Θέατρο Νέο Ριάλτο-

Με σκοπό το γέλιο

Της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Ο Βλαδίμηρος Κυριακίδης μετά τον θρίαμβο της παράστασης *Άμλετ Β΄* που παρουσίασε για δύο χρονιές στο θέατρο Νέο Ριάλτο ταλαιπωρήθηκε αρκετά με τις επιλογές του. Ούτε ο *Μπίλυ ο Ψεύτης*, ούτε η *Λυσσασμένη Γάτα*, ούτε *Η Φωλιά του Κούκου* του έφεραν την πολυπόθητη επιτυχία. Η στροφή του προς το κλασικό ρεπερτόριο δεν συνάντησε τη θερμή ανταπόκριση του κοινού παρόλο που οι παραστάσεις απέσπασαν αρκετά θετικά σχόλια. Από τη στήλη αυτή έχω επισημάνει και στο παρελθόν τη δυσκολία των εγχειρημάτων αυτών όταν ο πρωταγωνιστής αναλαμβάνει και τον ρόλο του σκηνοθέτη, αλλά και όταν ένα ζευγάρι στη ζωή επιθυμεί να έχει σταθερά και μία κοινή καλλιτεχνική πορεία στο θέατρο. Σ' αυτή την περίπτωση είναι πολύ πιθανό συχνά οι επιλογές να γίνονται συγκαταβατικά ή να παρασύρουν τον έναν από τους δύο.

Φέτος ο Βλαδίμηρος Κυριακίδης και η Έφη Μουρίκη, αφού πολύ ταλανίστηκαν, κατέφυγαν σε μία επιλογή που τους φέρνει κοντά στον *Άμλετ Β΄*. Ο *Φρανκενστάιν Ridiculous,* παρωδία του Μάρτιν Ντάουνινγκ που μετέφρασε ο Ερρίκος Μπελιές, είναι μία παράσταση – παρωδία, γεμάτη κέφι, σκηνικούς αυτοσχεδιασμούς, μουσική, χορό και κυρίως τον Βλαδίμηρο Κυριακίδη σε έναν ρόλο ανάλογο εκείνων με τους οποίους έγινε ιδιαίτερα γνωστός και αγαπητός. Εδώ βέβαια ελλοχεύει ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος: η ταύτιση του ηθοποιού με έναν συγκεκριμένο ρόλο και η τελική παγίδευση του σε αυτόν. Όταν όμως ένας καλλιτέχνης δουλεύει με την επιμονή και την επιμέλεια που επιδεικνύει προς τις δουλειές του ο συγκεκριμένος ηθοποιός, όταν επιλέγει δίπλα του ικανότατους ηθοποιούς και φροντίζει για κάθε λεπτομέρεια της παραγωγής του νομίζω ότι ο κίνδυνος αυτός περιορίζεται. Επίσης δεν πρέπει να υποτιμούμαι τη δύναμη της κωμωδίας και την ανάγκη του κοινού για αυτή. Είναι εξαιρετικά δύσκολο το γέλιο να μην προέρχεται από πρόστυχα ευφυολογήματα και επαναλήψεις δοκιμασμένες αλλά να είναι πηγαία και αυθεντική αντίδραση του κοινού. Ωστόσο θα ήταν καλό για τον Βλαδίμηρο Κυριακίδη να αποφεύγει την έντονη επαναληπτικότητα των δοκιμασμένων του συνταγών.

Το έργο σίγουρα δεν μπορεί να έχει δραματουργικές αξιώσεις και ούτε διεκδικεί άλλωστε. Ο Βαρόνος Βίκτωρ φον Φράνκενστάιν καταφέρνει να δώσει ζωή σε ένα τέρας που

κατασκευάζει. Το γνωστό τερατάκι είναι αγνό, παιχνιδιάρικο και πολύ συμπαθητικό. Η φήμη του Βαρόνου θα κάνει τον Κόμη Δράκουλα να του στείλει το μονάκριβο γιο του (που προτιμάει τα νεαρά αγοράκια ως εραστές και όχι ως τροφή) για να τον βοηθήσει να βρει λύση στο πρόβλημα του ενώ σε αυτόν θα προστρέξει και το φάντασμα της Όπερας για μία πλαστική προκειμένου να κερδίσει την αγάπη της αγαπημένης του. Όταν η θεία του Βαρόνου πεθαίνει χωρίς να τους συμπεριλάβει στη διαθήκη τότε η μόνη λύση είναι να μετατρέψουν τον πύργο τους σε θέατρο για να ζήσουν. Μία εγωμανής και ψωνισμένη σύζυγος, ένας σκανδαλιάρης βοηθός και η τραγουδίστρια της Όπερα συμπληρώνουν το καστ.

Ο Πάνος Σταθακόπουλος είναι ένας ηθοποιός που αποδεικνύει την καλλιτεχνική του αξία σταθερά. Στην παράσταση αυτή, στο ρόλο του καμπούρη και παραμορφωμένου, αλλά ερωτιάρη, βοηθού του Βαρόνου κλέβει κυριολεκτικά την παράσταση. Με την αμεσότητα, τη δραστικότητα των εκφραστικών του μέσων, την πηγαία κωμική του φλέβα, την γοητεία που ασκεί στο κοινό. Ο ρόλος του συμπαθητικού Τέρατος που κλήθηκε να ερμηνεύσει ο Πρόδρομος Τοσουνίδης κάθε άλλο παρά εύκολος είναι. Το συμπαθητικό τερατάκι απαιτεί δουλειά στη λεπτομέρεια και αξιοποίηση όλων των εκφραστικών μέσων του ηθοποιού για να αποδοθεί η τρυφερότητα, η ευαισθησία, η παιδικότητα ενός τερατόμορφου πλάσματος που δεν μπορεί να εκφραστεί με τον λόγο. Ο Τοσουνίδης, όπως και όλοι οι ηθοποιοί, δεν αντιμετώπισε τον ρόλο του ως τύπο αλλά προσπάθησε και κατάφερε να τον προικίσει με χαρακτηριστικά προκειμένου να τον ολοκληρώσει. Χαρακτηριστικές είναι οι έξοχες σκηνές του που στηρίζονται στον αυτοσχεδιασμό. Ο Χρήστος Γιάνναρης, μετά την περσινή εξαιρετική δραματική του ερμηνεία, στο ρόλο του μικρού Δράκουλα έδωσε μία απολαυστική ερμηνεία αναδεικνύοντας και την κωμική του φλέβα. Θα σημειώσω όμως πως σε πολλά σημεία έμοιαζε να έχει «ξεπατικώσει» συμπεριφορές και τρόπους εκφοράς του λόγου γνωστού σόουμαν. Η Αρετή Πασχάλη, στην πρώτη της εμφάνιση, αφήνει θετικές εντυπώσεις, καταφέρνοντας τα καλύτερα στο μουσικό-χορευτικό κομμάτι της παράστασης. Το Φάντασμα της Όπερας ερμήνευσε ικανοποιητικά ο Παναγιώτης Πετράκης. Τελευταία άφησα την Έφη Μουρίκη στην οποία ο ρόλος της Βαρόνης ταίριαζε απόλυτα.

Το σκηνικό και τα κοστούμια που επιμελήθηκε η Δέσποινα Βολίδη αναπαράγουν την ατμόσφαιρα κόμικ με τον πιο εύστοχο τρόπο. Οι χορογραφίες του Φωκά Ευαγγελινού ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις ενός γκλάμουρους σόου συνάδοντας με τις μουσικές συνθέσεις του Διονύση Τσακνή.

Συμπέρασμα: Μία παράσταση δίχως δραματουργικές αξιώσεις όπου όμως όλοι οι συντελεστές κατέβαλλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για ένα κωμικό αποτέλεσμα με αξιώσεις. Και νομίζω πως το καταφέρνουν.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 829, Παρασκευή 5 Νοεμβρίου 2004